

Sygn. akt I C 646/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 lipca 2021 r. w G. sprawy z powództwa G. C. przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda G. C. kwotę 26.096,15 zł (dwadzieścia sześć tysięcy dziewięćdziesiąt sześć złotych piętnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 2 maja 2020 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda G. C. kwotę 5.595 zł (pięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 367,91 zł (trzysta sześćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

STAN FAKTYCZNY

W dniu 01 kwietnia 2020 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność J. C. (1) i W. C.. Winnym spowodowania kolizji był kierujący pojazdem ubezpieczonym w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego, który w toku zgłoszonej dnia 14 lipca 2017 roku szkody uznał swoją odpowiedzialność i przyznał poszkodowanym odszkodowanie w kwocie 14.600,36 zł. Przedmiotowy pojazd przed w/w szkodą nie brał udziału w innych kolizjach i nie miał wcześniejszych uszkodzeń.

(fakty bezsporne nadto potwierdzone: zgłoszeniem szkody – k. 58-60, oświadczeniami – k. 76v.-77, dowód: zeznania świadka J. C., k. 205-206 - kopia)

Następnie poszkodowani zbyli wierzytelność z tytułu przedmiotowego zdarzenia przysługującą od pozwanego ubezpieczyciela na rzecz powoda, czym powiadomiono pozwanego.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: umową cesji z dnia 10.07.2020r. – k. 14-16, powiadomieniem z dnia 10.07.2020r. – k. 17)

Pismem z dnia 09 września 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem tytułem naprawienia szkody.

(fakt bezsporny nadto potwierdzony: wezwaniem z dnia 09.09.2020r. – k. 18-18v. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 19)

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy przedmiotowego pojazdu w omawianej kolizji wyliczone w oparciu o średnie stawki stosowane na terenie T. w 2020 roku, przy uwzględnieniu części oryginalnych typu O wynoszą 40.696,51 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego sądowego D. F. – k. 218-260)

OCENA DOWODÓW

Opinia biegłego D. F. jest jasna, pełna i wewnętrznie niesprzeczna. Strony w określonym terminie nie zgłosiły do niej zastrzeżeń. Jedynie pozwany przed zamknięciem rozprawy oświadczył, że kwestionuje opinię, ponieważ biegły nie dokonał oględzin pojazdu. Przy czym, jak wspomniano, termin do złożenia zastrzeżeń już dawno upłynął, po drugie zgłoszony zarzut co do metodologii opinii jest na tyle ogólny, że w kontekście faktu, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany mógł ustalić, czy w pojeździe zamontowane były części inne aniżeli typu O i ustalić zakres naprawy był chybiony. Faktem jest, że biegły nie dokonał oględzin pojazdu, co wyraźnie odnotował w opinii (podał przyczynę braku oględzin). Zdaniem Sądu brak oględzin nie obniża wartości dowodowej opinii, tym bardziej, że z zeznań J. C. wynika jasno, że przedmiotowy pojazd nie miał wcześniejszych kolizji, a ponadto ubezpieczyciele mają dostęp do rejestru zdarzeń z udziałem danych pojazdów w przeszłości (praktycznie zawsze są one zgłaszane ubezpieczycielom) i gdyby pojazd był wcześniej uszkodzony w kolizji, to pozwany ubezpieczyciel mógł takie okoliczności podnieść, co nie miało miejsca. Reasumując, brak oględzin w danym nie był istotny, odmiennie, niż np. w przypadku pojazdów, co do których wiadomo, że przed spornym zdarzeniem były uczestnikami innych tego typu.

Zeznania świadka J. C. są wiarygodne. Należy wyjaśnić, że w aktach obecnie znajduje się sporządzona przez sąd kopia jego zeznań, gdyż oryginał (z którym sąd się w całości zapoznał) został wysłany świadkowi do uzupełnienia ich o swój wiek. Sąd wówczas niestety nie mógł przewidzieć, że świadek nie zwróci oryginału (świadek jest z zawodu marynarzem i zapewne większość czasu spędza poza miejscem zamieszkania). Nie skutkuje to jednak obowiązkiem stwierdzenia, że zeznania nie w ogóle zostały złożone (lub są obarczone brakiem nakazującym uznanie ich za niezłożone), zaś na potrzeby wyrokowania kwestia wieku świadka (niewątpliwie osoby pełnoletniej) jest pozbawiona istotnego znaczenia. Okoliczności tej sytuacji mogą co najwyżej być przyczynkiem do nieco innej praktyki zywania świadków do uzupełnienia braków zeznań na piśmie w przyszłości.

KWALIFIKACJA PRAWNA

Zasada odpowiedzialności pozwanego nie była sporna.

Sporną wysokość należnego odszkodowania Sąd wyliczył w oparciu o powszechnie akceptowane w orzecznictwie parametry (sformułowane szczegółowo w tezie dowodowej). Biegły zwrócił uwagę, że materiał dowodowy nie potwierdza obecności w uszkodzonym pojeździe części innych niż oryginalne oraz należycie i przekonująco uzasadnił też zastosowanie przy naprawie przedmiotowej szkody części oryginalnych. Biegły wskazał, że pojazd przed rzezoną szkodą nie był naprawiany.

Niezasadne było domaganie się od poszkodowanych udokumentowania dokonanych napraw. Powszechnie uznaje się w orzecznictwie na tle analogicznych sytuacji, że **wymagalność roszczenia o odszkodowanie nie zależy od uprzedniego dokonania naprawy, ani nawet zamiaru jej przeprowadzenia**. Argument pozwanego stanowi powielany od szeregu lat i wewnętrznie sprzeczny konstrukt zarzutów przedstawiany wyłącznie na potrzeby procesu sądowego: w toku likwidacji szkody ubezpieczyciel nie wymagał udokumentowania naprawy.

Różnica pomiędzy wyliczoną przez Sąd wartością szkody (w rozumieniu kosztów naprawy pojazdu) a sumą odszkodowania wypłaconą dotychczas z tego tytułu poszkodowanemu wynosi 26.096,15 zł.

Reasumując, powództwo było zasadne niemal w całości i w powyższym zakresie zostało uwzględnione w **punkcie I.** sentencji na mocy art. 509 k.c., art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c., art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...] w zw. z art. 481 § 1 i § 2 k.c.

W **punkcie II.** wyroku na podstawie art. 361 § 2 k.c. oddalono powództwo w pozostałej części jako zawyżone.

KOSZTY PROCESU

W **punkcie III.** od przegrywającego pozwanego zasądzono na rzecz powoda całe koszty procesu – jako wygrywającemu proces niemal w całości – na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 11 k.p.c., na które składa się: opłata sądowa od pozwu (1.378,00 zł), opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600,00 zł, § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł), zaliczka na biegłego (600,00 zł) oraz odsetki zgodnie z § 11 tego artykułu.

KOSZTY SĄDOWE

W **punkcie IV.** na mocy art. 100 k.p.c. w zw. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust. 1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.) rozstrzygnięto o nieopłaconych kosztach sądowych (nie pokryta zaliczką część wynagrodzenia biegłego w wysokości 367,91 zł) – nakazując ściągnąć od pozwanego całość tej kwoty, albowiem przegrał proces niemal w całości.